ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη

Φίλε αναγνώστη.

Εσύ που θα διαβάσεις τα παρακάτω να ξέρεις πως μόνο σε μένα αναφέρονται. Σε μένα και κανέναν άλλον. Για μένα μιλάνε και για τις συμπεριφορές μου στη δουλειά, στο σπίτι, στο δρόμο, στην πλατεία και οπουδήποτε αλλού έχω βρεθεί τα τελευταία χρόνια.

Με θυμάμαι στο σπίτι να συζητάω με το παιδί μου. Να το ρωτάω για το σχολείο του, τα μαθήματά του, τους καθηγητές του, τους φίλους του. Από ενδιαφέρον και χωρίς καμία διάθεση να εκμαιεύσω κάτι.

Μου είπε πως τους έδωσε το τεστ στη Φυσική και πως πήρε 16/20.

Η αλήθεια είναι πως με πείραξε. Βλέπετε, όντας κι εγώ φυσικός, πώς να δεχτώ έτσι εύκολα ότι το δικό μου το παιδί δεν πήρε τουλάχιστον 20/20; Μήπως και δεν τον βοηθάω εγώ αλλά κάποιος άλλος; Άρα, κάτι δεν έκανε καλά. Κάτι του ξέφυγε. Τίποτε, αυτό δεν συγχωρείται. Δεν καταπίνεται εύκολα.

Εντάξει, δάκρυσε. Το καταλαβαίνω. Το παράκανα κι εγώ λίγο.

Μου είπε επίσης πως ο καθηγητής του δεν τον μάλωσε. Τον ενθάρρυνε λέγοντάς του κάτι που λέει σε όλους του τους μαθητές σε αντίστοιχη περίπτωση. Πως, δηλαδή, η απόδοση σε ένα τεστ δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια στιγμιαία απεικόνιση της γνωστικής και ψυχολογικής κατάστασής του. Σε καμιά περίπτωση, του είπε, δεν τον χαρακτηρίζει ως άνθρωπο και ως προσωπικότητα.

Προς στιγμήν σκέφτηκα πως όλα αυτά είναι κούφια λόγια και πως αυτό που μετράει είναι το

αποτέλεσμα.

Διέκοψε τη σκέψη μου λέγοντας πως ο καθηγητής του τού είπε πως για εκείνον αυτό που μετράει κυρίως είναι η προσπάθεια αλλά δυστυχώς αυτή δεν βαθμολογείται και δεν αξιολογείται.

Μου είπε επίσης πως έβαλε τα κλάματα και μέσα στην τάξη καθώς περίμενε την επικριτική μου στάση όταν θα μου ανακοίνωνε τον βαθμό. Μου είπε πως ο καθηγητής του τον παρηγόρησε αποκλείοντας αυτή την περίπτωση.

Μετά από λίγες μέρες, σε συνάντηση που είχα με τον καθηγητή, τον διαβεβαίωσα πως το τελευταίο που με ενδιαφέρει είναι ο βαθμός του παιδιού σε κάποιο τεστ και πως για μένα εκείνο που έχει σημασία είναι η προσπάθεια.

Μου απάντησε πως κατάλαβε αλλά δεν έχω εντελώς ξεκάθαρο τι ακριβώς ήταν αυτό που κατάλαβε.

Μετά από μερικούς μήνες με θυμάμαι να συζητάω με το παιδί μου για το τι πρέπει να γίνει ώστε τα σχολεία να λειτουργούν με τη μεγαλύτερη δυνατή υγειονομική ασφάλεια.

Του εξήγησα πως αυτό δεν είναι δική του δουλειά, δεν είναι αυτά ζητήματα της ηλικίας του και πως αυτά τα ξέρουν καλύτερα οι ειδικοί και οι υπουργοί.

Μου είπε πως πέφτω σε αντιφάσεις γιατί με έχει ακούσει πολλές φορές τα τελευταία χρόνια να παραπονιέμαι για τις αποφάσεις των υπουργών και των ειδικών.

Μου γνωστοποίησε επίσης πως αν στο σχολείο αποφασίσουν οι μαθητές να κάνουν κάτι για να ζητήσουν ανοιχτά σχολεία με ασφάλεια, θα συμμετέχει με όλες του τις δυνάμεις.

Του είπα πως αυτά δεν είναι δικά του λόγια και πως τα άκουσε από όλους εκείνους που γυρίζουν έξω από τα σχολεία και κάνουν προπαγάνδα υπέρ των καταλήψεων.

Μου απάντησε με θράσος πως τον υποτιμάω και πως τουλάχιστον εκείνος δεν πιστεύει στην προπαγάνδα των τηλεοπτικών καναλιών όπως κάνω εγώ.

Την άλλη μέρα με ειδοποίησαν – μη με ρωτάτε ποιος, δεν είμαι και κανένας ρουφιάνος – να πάω στο σχολείο γιατί έχουν κατάληψη.

Πήγα κι έπιασα κουβέντα με κάποιους μαθητές. Το παιδί μου ήρθε και μου ζήτησε να φύγω και πως πρέπει να του δείξω εμπιστοσύνη.

Τον παρακάλεσα να μην ανακατεύεται, του είπα πως δεν θα βγάλει εκείνος το φίδι από την τρύπα και πως το σημαντικό είναι να μην χάνει τα μαθήματά του.

Μου είπε πως έχασε πολλά μαθήματα λόγω έλλειψης καθηγητών αλλά δεν με ένοιαξε. Μου είπε επίσης πως επειδή εγώ δεν αντιδρώ σε ότι με καταπιέζει δεν σημαίνει πως θα κάνει κι εκείνος το ίδιο.
Ήταν η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι. Του είπα πως θα τα πούμε αναλυτικά στο σπίτι. Είδα στο βλέμμα του την απογοήτευση αλλά δεν πειράζει. Όταν ωριμάσει θα καταλάβει.

Φεύγοντας για το σπίτι άκουσα κάποιον να φωνάζει «Παντελή».
Γύρισα...
Μετά απόρησα που γύρισα γιατί νόμιζα πως δε με λένε «Παντελή».